

Piero Golia

The Comedy of Craft (Intermission)

Oct 9 — Nov 12, 2014 | Brussels

*"Conceptuele kunstenaars zijn eerder mystici dan rationalisten.
Ze trekken conclusies die de logica niet kan bereiken."*

—Sol Lewitt, "Sentences on Conceptual Art," Art-Language, 1969

De gezonde twijfel die je voelt bij elke nieuwe kunstenaar die niet in je stad wordt geëxposeerd is welkom. Vertrouwen vereist twijfel. Boetti zag de kunstenaar ergens tussen de sjamaan en de showman in. Met de lichtheid van verbaasde vreugde en de ernst van geestelijke actie overbrugt de kunstenaar deze kloof door de het transformeren van materiaal in betekenis. Wanneer een sjamaan mystieke krachten kanaliseert, worden alle resultaten doordrongen met hun magie, eenvoudige objecten veranderen relikwieën, doordrongen met de betekenis van het ritueel.

Als bewijs zijn hier een paar relikwieën.

In het Hammer Museum in Los Angeles sneed de kunstenaar Piero Golia uit schuim een replica op ware grootte van de neus van George Washington zoals die prijkt op de bergwand van Mount Rushmore in de Black Hills van South Dakota, een kolossale onvoltooide 60-meter hoge sculptuur van Gutzon Borglum en zoon van vier populaire bustes van Amerikaanse presidenten, gemaakt tussen 1925 en 1941. De neus is 6,4 meter hoog.

Net als bij het origineel in Dakota, sneed Golia de neus van Washington met de hand, een performance die werd gebracht op het terras van het Hammer museum tijdens hun biënnale. Dit snijwerk is het eerste van drie bedrijven in de opera van de kunstenaar, The Comedy of Craft.

In het tweede bedrijf, dat zal worden opgevoerd tijdens de Prospect biënnale in New Orleans, zal een mal van het snijwerk gemaakt worden, terwijl in het derde bedrijf een brons gegoten zal worden om de serie in een laatste sublieme actie vast te leggen. De drie bedrijven worden in het openbaar opgevoerd als performances. Er wordt behendig gezinspeeld op het subtiele en minder subtiele belang van handwerk en politiek schouwspel, maar hun exacte belang blijft allusief ongrijpbaar. De instellingen waar de kunstenaar zich door beweegt worden etappes die overwonnen moeten worden, een theater is slechts een gebouw en een museum een dure opslagplaats als zijn saaie ding-heid niet teniet wordt gedaan door de betovering van de kunstenaars die er doorheen bewegen.

Hier is er een pauze tussen het eerste en tweede bedrijf.

De monochrome schilderijen die worden getoond zijn reliëken die zijn overgebleven na het snijden van de neus van Washington. De schuimreliëken, bewaard onder een beschermende coating, zullen altijd de merktekens van hun ontstaansproces dragen, het proces van het materiaal dat wordt omgezet in betekenis. Uit deze objecten straalt incidentele schoonheid, zacht commentaar op modernistische zuiverheid, een laag pure kleur als van een minimalistische meester, de marmeren gevangenis waaruit Renaissancesculpturen moesten ontsnappen om hun gepolijste finaliteit te bereiken. Hier zijn ze niet met compositie gemaakt, maar met het strenge, methodologische volgen van een premisse ontstaan vanuit een sprong, gemaakt door de kunstenaar en door ons, samen.

